

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **J. O. S.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2017, č. j. MSK 112625/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2018, č. j. 19 A 32/2017 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 11. 2016, č. j. SMO/49929/16/DSČ/Hel (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni 13. 4. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatelka vozidla tovární značky Toyota, registrační značky X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v tom, že dne 13. 4. 2016 v době nejméně od 9:25 hodin do 9:45 hodin blíže neustanovený řidič stál v ulici Hrabákova č. p. 5 v Moravské Ostravě v působnosti dopravního značení IP 12 – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stání pro držitele parkovací karty R, A, Po – Pá 7-20 hod. So 8 – 15 hod.“, aniž by na uvedené vozidlo byla vydána parkovací karta. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[2] Proti tomu podala žalobkyně odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že jej zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud shora označeným rozsudkem (dále také jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl.

[4] Předně krajský soud odkázal na přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, a uvedl, že se odpovědnost žalobkyně posoudí podle zákona účinného v době spáchání přestupku (13. 4. 2016), v tomto případě zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, jako správní delikt provozovatele vozidla.

[5] Krajský soud nedal žalobkyni za pravdu v jejím tvrzení, že zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 pro ni byl příznivější z hlediska posouzení její viny či trestu. Stejně tak nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „změnový zákon“), nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017.

[6] Nedůvodnými shledal krajský soud i námitky žalobkyně ohledně tvrzených vad výroku prvostupňového rozhodnutí. Naopak dospěl k závěru, že výroková část tohoto rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výroku je dostatečně jasně popsáno jednání vykazující znaky spáchaného správního deliktu (stání vozidla na vyhrazeném parkovišti bez parkovací karty vydané k tomuto vozidlu) a je z něj zřejmé, že žalobkyně se dopustila přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Ačkoliv tato ustanovení nejsou výslovně uvedena ve výroku prvostupňového rozhodnutí, nejedná se o pochybení, které by mělo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť skutek je vymezen natolik jasně, že z něho lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobkyně porušila.

[7] Stejně tak výrok o sankci shledal krajský soud zákonným. Uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a uložily sankci při samé spodní hranici zákonného rozmezí. Co se týká námitky žalobkyně o tom, že mělo dojít k mimořádnému snížení výměry uložené pokuty v souladu s § 44 nového zákona o přestupcích (*miněn zřejmě zákon o odpovědnosti za přestupky* – poznámka Nejvyššího správního soudu), krajský soud dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení (a ostatně ani v žalobě) žalobkyně netvrdila žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod.

[8] K namítané protiústavnosti postihu žalobkyně jako provozovatele vozidla krajský soud uvedl, že podstatnou je skutečnost, že žalobkyně byla v okamžiku spáchání správního deliktu provozovatelkou předmětného vozidla. Vztah provozovatele vozidla a uživatele vozidla označil krajský soud jako vztah čistě soukromoprávní.

III.

pokračování

[9] Proti napadenému rozsudku žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Dle stěžovatelky je tvrzení krajského soudu o její odpovědnosti za správní delikt nesprávné, neboť v době rozhodování žalovaného ve věci již daná skutková podstata (správní delikt provozovatele vozidla) neexistovala, a trest tak byl uložen v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. Žalovaný tudíž dle tvrzení stěžovatelky měl zkoumat, zda jednání stěžovatelky nenaplnilo skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla.

[11] Stěžovatelka uvedla, že správní delikt má sice být posuzován dle úpravy účinné v době spáchání deliktu, nelze však opomenout výjimku spočívající v užití nového zákona v případě, že je to pro pachatele příznivější. Je přesvědčena, že v jejím případě byla příznivější právě nová právní úprava, a správní orgány tak měly rozhodnout dle novější, a pro stěžovatelku výhodnější, hmotněprávní úpravy.

[12] Stěžovatelka nesouhlasila s názorem krajského soudu, dle kterého měla ona sama v řízení namítat užití pozdějšího zákona. Skutečnost, že se správní orgány ze své úřední povinnosti nevěnovaly posouzení této otázky, činí dle stěžovatelky jejich rozhodnutí nepřezkoumatelnými a zároveň bylo porušeno její právo na spravedlivý proces.

[13] Dle stěžovatelčina mínění krajský soud nedostatečně vypořádal také spornou právní otázku, ke kterému dni nabyl účinnosti změnový zákon. Zatímco krajský soud s odkazem na § 3 odst. 3 větu druhou zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) vyslovil, že změnový zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, stěžovatelka je přesvědčena, že tento zákon nabyl účinnosti až ke dni 13. 7. 2017, neboť nebyly dány důvody pro zkrácení patnáctidenní legisvakantní lhůty. Znakem přestupku provozovatele vozidla tudíž ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 bylo zavinění. Stěžovatelka s ohledem na uvedené dovozuje, že zavinění jako znak přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu změnový zákon odstranil až 13. 7. 2017.

[14] Stěžovatelka tudíž dovozuje, že v jejím případě je nutné uplatnit zásadu retroaktivity *in mitius*. Právní předpis po určitou dobu vyžadoval zavinění i u přestupku provozovatele vozidla (přičemž stěžovatelka tvrdí, že u ní zavinění nebylo prokázáno), proto nejpriznivějším zněním aplikovaných právních předpisů byla ta verze zákona o silničním provozu a zákona o odpovědnosti za přestupky, která vyžadovala zavinění též u přestupku provozovatele vozidla.

[15] Stěžovatelka je dále přesvědčena, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm absentují ustanovení, dle kterých správní orgán prvního stupně rozhodoval. Stěžovatelka sice připouští, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je následně uvedeno, že vytýkaným jednáním byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona, je však i přes to přesvědčena, že výrok rozhodnutí musí obsahovat přesný výčet relevantních ustanovení.

[16] Totéž pochybení (rozpor s § 68 odst. 2 správního řádu) stěžovatelka vytýká i ve vztahu k výroku o sankci za správní delikt. I pokud by správní orgán prvního stupně rozhodoval

dle ve výroku uvedeného § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, takový odkaz je nedostatečný, neboť předmětné ustanovení je blanketní a neobsahuje konkrétní rozmezí pro uložení sankce. To namítala stěžovatelka již v řízení před krajským soudem, který se v napadeném rozsudku s námitkou nevyřadil, což jej dle stěžovatelky činí v tomto bodě nepřezkoumatelným.

[17] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgán prvního stupně nezvažoval možnost mimořádného snížení sankce, ačkoliv k tomu je povinen z úřední povinnosti. Dle stěžovatelky měl brát v potaz § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť byly dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty.

IV.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a jedná za ni osoba oprávněná podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve poukázala na změnu právní úpravy v průběhu správního řízení. Uvedla, že skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu již v době rozhodování ve věci neexistovala, neboť byla nahrazena skutkovou podstatou „*přestupku provozovatele vozidla*“. Stěžovatelka v souvislosti s tím rovněž namítala, že užití nové právní úpravy je pro ni příznivější.

[22] Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

[23] Podle odstavce 4 téhož ustanovení se pak *zabájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*

[24] Lze tak sice potvrdit, že v době rozhodování žalovaného již správní delikt provozovatele vozidla neexistoval v tom smyslu, že daná skutková podstata se neoznačovala jako správní delikt, avšak s ohledem na výše citovaný § 112 odst. 1 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky se na takový správní delikt hledí jako na přestupek dle zákona o odpovědnosti za přestupky. Stěžovatelka se tudíž mýlí, má-li za to, že jde o jinou skutkovou podstatu. Jedinou změnou, k níž v této souvislosti došlo je, že správní delikt provozovatele vozidla je ode dne účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky přestupkem provozovatele vozidla.

pokračování

[25] Vzhledem k tomu, že k protiprávnímu jednání stěžovatelky zakládajícímu její odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu došlo dne 13. 4. 2016, tj. před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, je nutno v jejím případě aplikovat zmíněné přechodné ustanovení, dle něhož se řízení o takovém správním deliktu (nyní přestupku) dokončí podle dosavadní právní úpravy a odpovědnost za něj posoudí rovněž podle dosavadních zákonů, kterými je třeba rozumět právě zákon o silničním provozu ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu (nyní přestupku). Podle nové právní úpravy v podobě zákona o odpovědnosti za přestupky se takové jednání posoudí jen, je-li to pro pachatele příznivější.

[26] Žalovaný se sice v rozhodnutí těmito aspekty projednávané věci nevěnoval a výslovně neuvedl, zda je nová právní úprava pro stěžovatelku příznivější, avšak to nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí nezakládá. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 - 32, totiž „[k] posuzování této skutečnosti vzhledem k projednávanému případu však dochází vždy ex offio. To mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha správního orgánu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Námitka, že správní orgány a krajský soud pochybily, když tuto úvahu nepromítly do svých rozhodnutí, je tak nedůvodná.“ Stěžovatelka podala proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. Tudíž ani námitku příznivější právní úpravy ve správním řízení nenamítala, a proto postačilo, že žalovaný si učinil úsudek o užití nové právní úpravy bez toho, že ho výslovně v napadeném rozhodnutí výslovně vyjádřil.

[27] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na svá předchozí rozhodnutí, v nichž se již zcela identickou námitkou na půdorysu stejných skutkových okolností případu zabýval. V rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 - 19, dospěl k závěru, že ke dni 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a s ním související změnový zákon a tento zákon „[m]ěl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o 'právní osobě' a 'správním deliktu', ale o 'provozovateli vozidla' a 'přestupku'. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že '[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezánikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nevidí důvod se od této předchozí judikatury jakkoli odchýlovat, lze uzavřít, že nová úprava není pro stěžovatelku příznivější a předmětná kasační námitka je tak nedůvodná.

[28] Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit ani se stěžovatelčinou námitkou, podle níž měl žalovaný aplikovat právní úpravu účinnou v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, která pro ni byla nejpríznivější, neboť v tomto znění zákona o odpovědnosti za přestupky obsahovala jako znak přestupku též zavinění. Za lichou považuje i související námitku, podle níž změnový zákon nabytí účinnosti teprve dne 13. 7. 2017.

[29] Nejvyšší správní soud se uvedenou problematikou již také zabýval např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 - 39, v němž uvedl, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel

tuto eficienti rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, soublasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“ Nejvyšší správní soud považuje tyto závěry za přílehlavé i pro právě posuzovanou věc, přičemž nemá důvod se od nich jakkoliv odchýlit. Proto i uvedenou kasační námitku shledal nedůvodnou. Zavinění jako znak přestupku (či dříve správního deliktu) provozovatele vozidla není obsažen ani v použitém znění právní úpravy, ani v zákoně o odpovědnosti za přestupky, jehož aplikace se stěžovatelka setrvale dovolávala.

[30] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou týkající se tvrzeného nesprávného posouzení věci krajským soudem, pokud jde o nedostatečnou právní kvalifikaci přestupkového jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

[31] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017), *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Z § 10 odst. 3 téhož zákona vyplývá, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[32] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je obsažen toliko odkaz na ustanovení zákona, které upravuje správní delikt provozovatele vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a odkaz na zákonné ustanovení, které stěžovatelka porušila (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Přestupkové jednání řidiče vozidla, jehož totožnost se správnímu orgánu nepodařilo zjistit, je ve výroku rozhodnutí pouze slovně popsáno (bez odkazu na zákonné ustanovení), tak, že „*hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 13.04.2016 v době nejméně od 09.25 do 09.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Toyota, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Moravské Ostravě na ulici Hrabákova 5 v působnosti dopravního značení IP12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stání pro držitele parkovací karty R, A, Po-Pá 7-20 hod. So 8-15 hod.“, aniž by na uvedené vozidlo byla vydaná parkovací karta.*“ Skutečnost, že se blíže nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona, je jednoznačně patrná z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to v přímé návaznosti na popis skutku shodující se s popisem uvedeným ve výroku rozhodnutí.

pokračování

[33] V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, na nějž ostatně odkazuje i stěžovatel, soud vyslovil, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

[34] V nyní posuzované věci bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ustanovení, které porušila stěžovatelka jako provozovatelka vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu), a skutková podstata správního deliktu (nyní přestupku), kterou svým jednáním naplnila (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Skutková podstata přestupku, jehož znaky vykazuje jednání nezjištěného řidiče [§ 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona], ve výroku rozhodnutí chybí, to samé platí pro ustanovení, které „neznámý řidič“ svým jednáním porušil. Na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, v nynější věci byla však skutková podstata přestupku a porušená ustanovení [§ 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu] uvedena v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rovněž skutek, jímž došlo ke spáchání přestupku, byl ve výroku uvedeného rozhodnutí nezaměnitelně vymezen, a to opět na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem. To ostatně připustila i stěžovatelka v kasační stížnosti.

[35] Shodně s krajským soudem tak Nejvyšší správní soud shledal, že neuvedení výše uvedených ustanovení zákona o silničním provozu, která ve svém souhrnu kvalifikují skutkovou podstatu přestupku ve výroku rozhodnutí (viz v odst. [33] citované usnesení rozšířeného senátu), je sice vadou, tato vada však s ohledem na shora uvedené není takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 As 279/2017 - 34).

[36] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že právní kvalifikace přestupkového jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí je ve spojení s jeho odůvodněním dostatečná, neboť z rozhodnutí je zcela seznatelné, jakého jednání se stěžovatelka dopustila a jakou právní normu tímto jednáním porušila.

[37] Stěžovatelka dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku proto, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou, podle níž je výrok napadeného rozhodnutí neúplný co do vymezení zákonného ustanovení ve vztahu k uložené sankci.

[38] Ani této stěžovatelčině námitce nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné totiž je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Z napadeného rozsudku je patrné, že se krajský soud námitkou stěžovatelky zabýval, a to v jeho bodu 22, a dospěl k závěru, že „[z] odůvodnění správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly hlediský danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g)

tébož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla stanovena na samé spodní hranici zákonného rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že kterým hlediskům přiblížily a jaký měla vliv na výši uložené pokuty. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny na straně 5, přičemž žalovaný se se závěry správního orgánu ztotožnil.“ Krajský soud přitom v tomto ohledu v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení. Napadený rozsudek pro výše uvedené netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[39] Námitka, že ke dni rozhodování ze strany žalovaného již § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu byl neaktuální, neboť v mezidobí došlo ke změně zákona a předmětné ustanovení již upravuje něco jiného, je rovněž irelevantní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil výše, žalovaný rozhodoval podle zákona účinného v době spáchání správního deliktu (nyní přestupku) a tento postup ve shodě s krajským soudem považuje za správný i Nejvyšší správní soud.

[40] Stěžovatelka konečně namítala, že správní orgán prvního stupně nezávažil možnost mimořádného snížení výměry pokuty ve smyslu § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[41] Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky „[l]ze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“

[42] Nejvyšší správní soud v tomto bodě odkazuje na rozsudek ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž zdůraznil, že jde o mimořádný institut, a proto není i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které jej neaplikovaly. Okolnosti odůvodňující mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou odlišné od polehčujících okolností, které je správní orgán povinen při stanovení výměry sankce zvážit. Stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné z těchto okolností předpokládaných v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť její jediná obrana spočívala v tom, že za řidiče vozidla označila osobu, již nebylo možné ve správním řízení doručovat, podala blanketní odpor proti příkazu a poté blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které posléze ani na výzvu správního orgánu prvního stupně nikterak nedoplnila. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné konkrétní důvody, které by odůvodňovaly mimořádné snížení výměry pokuty. Jelikož ani ze správního spisu nebyla existence takových důvodů seznatelná, správní orgány se nedopustily pochybení, pokud k aplikaci § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nepřistoupily.

[43] Stěžovatelka poprvé až v podané žalobě uvedla jako důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty to, že ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán prvního stupně volil (vzhledem k uložení pokuty při samé spodní hranici zákonné sazby) sankci pouze jako preventivní a navíc se stěžovatelka jednání dopustila pouze jednou. Nejvyšší správní soud obdobné námítky ve skutkově totožné věci již v minulosti posuzoval, přičemž např. v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, dospěl k závěru, že „[t]yto okolnosti však nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními

pokračování

zákona o silničním provozu a osobních poměrů pachatele, přičemž stěžovatelem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.“ Nejvyšší správní soud proto ani nyní neshledal důvod se odchýlit od již vyřčeného.

V.

[44] Nejvyšší správní soud se shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žádná z kasačních námitek není opodstatněná, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl kasační soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v tomto řízení účastníkem úspěšným, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud jejich náhradu nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu